

El secret de Canaan

Per a nosaltres, el món es reduïa a la Vall de Canaan. Els límits estaven entre l'oceà Púrpura, el Bosc dels Imperdonables i la Serralada de la Incertesa. Vivíem en un microclima, amb temperatures càlides tot l'any menys 30 dies seguits de pluges, fred i neu interminables, 30 dies els quals passàvem tancats a casa, amb totes les provisions que havíem anat acumulant durant la resta de l'any. Va ser durant l'eternitat d'aquells 30 dies que, a les golfes de casa nostra, jo i la Bruna vam descobrir aquell petit diari que havia sigut de la nostra rebesàvia. La mare no l'havia arribat a conèixer, i l'àvia mai ens n'havia volgut parlar. La besàvia havia mort ja feia uns anys, quan encara no havia començat aquella època que tots passem en la que ho volem saber absolutament tot. La Bruna ara l'estava passant, però jo crec que estava en aquella etapa que hi ha coses que prefereixes no saber, pel bé de tos, per la tranquil·litat general... o potser per la por que ens començaven a inculcar cap a l'Assemblea. Els pares, a taula, sempre discutien sobre l'Assemblea, i l'àvia sempre marxava plorant, i es tancava a l'habitació un dia sencer. A mi m'interessava la política i, sobretot, el que en pensaven els meus pares en relació als pares del meu millor amic, el Jairo. El seu pare era un científic alternatiu, d'aquells que no treballa per l'Assemblea ni res d'això, si no pel seu compte. Era un home estrany, però m'agradava escoltar les seves teories sobre on anaven les aus quan traspassaven els límits de Canaan, o si l'oceà Púrpura era infinit, o si algun imperdonable condemnat al bosc havia aconseguit sobreviure. El pare del Jairo sempre em deia el mateix: "Tant debò la gent de Canaan mirés per sobre de l'Assemblea per un cop ala seva vida com fem nosaltres, i s'adonés que hi ha masses coses que no encaixen, petit Robert, llavors jo podria publicar en ferm les meves teories i podríem comprovar si són certes, però de moment l'Assemblea ja em té a la llista negra, i si faig un pas en fals em podran condemnar al Bosc."

Quan vam descobrir el petit diari, la Bruna va mirar-me amb aquells ulls grisencs com unes taronges, com preguntant-me si podia obrir-lo. Jo li vaig arrencar de les mans. La coberta era de cuir, plena de pols, amb una foto antiga de la nostre rebesàvia quan era jove i unes inicials. El cor se'm va encongir una mica. Tenia la gran intuïció de que allà dins hi hauria alguna cosa que una part de mi es moria de ganes de saber, i l'altre no.

- Va Robert, obrim-lo. No passa res. No els direm res als pares, no saben ni l'existència d'aquest diari.- Va xiuxiuejar la meva germana, i me'l va prendre de les mans. Vaig sospirar.

" M'han condemnat. Avui ha arribat l'avís a casa. Sabia que ho aconseguiria. Aquesta nit he menjat fins explotar. Sé que demà serà un dia especial, i he d'estar forta per poder arribar a la civilització. Ho sento tant per la meva petita Helena... però quan arribi a la ciutat, explicaré a tothom d'on vinc, demanaré ajuda i viurem tots els habitants de Canaan lliures. L'Helena no creixerà envoltada de mentides, com jo. Ara dorm envoltada pels braços del seu pare. Sé que estareu bé. Ara vaig a dormir, demà a l'albada em vindran a buscar els militars de l'Assemblea. Adéu Canaan. Fins mai més."

- Para. No llegeixis més.- Vaig ordenar secament.
- Què fas? Ho estàs escoltant, Robert? Això és molt fort. Els ho hem d'ensenyar als pares.-

- No entens res, Bruna. Ens estem posant en problemes. Si l'Assemblea sap que coneixem tota aquesta informació, ens condemnarà. A més, tampoc tenim la seguretat de que sigui certa.-

Ella va abaixar el cap. Li vaig acariciar la cara. No era prou gran per entendre tot el que estava passant, la importància de la informació que teníem entre mans. Era la meua germana petita, i l'havia de protegir... ella no em podia ajudar. Només ho podia fer una persona: el pare del Jairo. Però estàvem als inicis de la segona quinzena dels eterns 30 dies i, teòricament, no podíem sortir de casa.

- Bruna, això ho arreglaré jo solet. No pots dir res als nostres pares, de veritat. Res del diari, res de mi. Avui aniré a parlar amb el pare del Jairo, l'Orlando. Diràs que estic a l'habitació dormint, m'ho promets?- Ella va assentir amb una llàgrima relliscant-li per les galtes.

Vaig saltar per la finestra i vaig córrer tant ràpid com vaig poder. Feia un fred infernal, i estava tot xop. El diari el guardava sota la roba, sostenint-lo tant fort com podia contra el meu pit. Vaig tirar una pedra contra l'habitació amb la poca força que tenia a les mans a causa del fred, i ell va treure el cap segons després. Em van obrir, em van treure tota la roba i em van donar mantes i una sopa calenta.

- Ets molt valent sortint de casa en l'eternitat dels 30 dies, Robert. Sé que ens bols comunicar alguna cosa, m'equivoco?- Em mirava amb aquelles ulleres rodones, esperant alguna resposta.
- Sí. He trobat un diari de la meua rebesàvia. El que hi diu té molt a veure amb aquelles coses que em dius a vegades, saps? Només he llegit un fragment...- L'Orlando el va agafar amb delicadesa, com si fos un tresor. Va obrir-lo a l'atzar i va començar a llegir en veu alta:

“ La Vall de Canaan és una insignificant illa perduda en la immensitat de l'oceà Pacífic. És tant petita, que ningú s'ha adonat de la seva existència, a part de quatre exploradors de l'Edat Moderna que la van descobrir i la van comprar, i van decidir que allà enviarien els seus esclaus, dones i mares perquè hi construïssin un poble aïllat de la resta del món, on els seus habitants no havien de saber res que no fos de la seva pròpia illa. L'Assemblea seria l'encarregada d'assegurar-se'n.” L'Orlando va aixecar-se amb un salt d'alegria.

- Ho veus Robert? Hi ha vida fora de Canaan. Ens hem d'escapar d'aquí!-

Tot va ser molt ràpid. El pla era travessar tot el bosc dels imperdonables, del qual en desconeixíem la immensitat, i arribar a la civilització. El meu cap funcionava a mil per hora, no parava d'imaginar-me com seria la gent fora de Canaan, si també celebrarien la festa de la primavera, si també anirien amb carros tirats per mules i cavalls, si també els agradaria anar a la taverna i si hi hauria camps i muntanyes tant bonics com a Canaan. L'Orlando i el Jairo van abraçar a la seva mare. Durant uns segons vaig imaginar la meua família preocupada per mi, però sabia que no m'estava equivocant. Vam agafar les provisions i vam marxar. Del nostre barri al bosc hi havia aproximadament una hora caminant, però durant els 30 dies es podia allargar fins a dues hores per culpa del temporal. Vam caminar

callats, sense dir res, xops per aquella pluja que no s'acabava mai, amagant-nos dels punts de control de l'Assemblea. Accepto que en alguns moments crítics vaig pensar en tornar enrere, que estàvem cometent una bogeria. Però ara no podia fallar a l'Orlando. Vam arribar de matinada.

El bosc era fosc, completament verd i frondós. Vam quedar-nos callats davant d'aquell paisatge.

- No sabem què ens trobarem aquí dins, per tant, no cal que penseu en res.- Va dir l'Orlando. Vam entrar i vam caminar durant molta estona, potser 3 hores, fins a trobar una clariana on vam jeure a descansar. Aquí ja no plovia, l'roba se'ns havia assecat, i cada cop feia més calor. Em feia gràcia adonar-me d'on estava: el lloc on els mestres de l'escola et deien que aniries si et portaves malament, el lloc on condemnaven el lladres, els assassins, i del que no tornava mai més ningú. Què ens esperava allà fora?

Va ser quatre hores després quan ho vam descobrir. Uns gratacels enormes sobresortien en la llunyania. Mai havia imaginat res semblant. Eren blocs de ciment altíssims, quasi tan alts com les muntanyes de Canaan. En Jairo no parava de cridar, i l'Orlando va posar-se a córrer. Com més a prop érem, més soroll se sentia. I, de cop, una mena d'aparell sobre rodes va passar disparat per un camí molt a prop nostre. Què havia sigut allò?

- Ho heu vist? Un home estava assegut dins, i ho pilotava! Això és genial, nois. Es transporten així!-

N'hi havia moltíssims, treien fum i feien un soroll horrorós. La gent caminava molt ràpid, amunt i avall, i vestia de mil colors, maneres i teixits diferents. Hi havia gent amb la pell molt fosca, d'altres molt blancs d'altres de cabells rossos com el blat i d'altres de cabells arrissats o llisos. Tothom mirava la nostra roba, alguns se'n reien i tot.

- Crec que no passem gaire desapercibuts, nois. – Ens va dir l'Orlando rient per sota el nas. Vam entrar en un establiment ple de menjar. El menjar estava tot embolicat en plàstics, semblava que fos de mentida. No podia entendre com la gent es podia menjar un enciam que havia estat tant de temps allà embolicat. En Jairo va agafar unes quantes pomes i vam sortir d'allà, però de cop un soroll molt estrident va ressonar per tota la botiga. L'Orlando i jo ens vam mirar sense entendre res.
- Què feu? Heu de pagar el menjar que us emporteu.- Va cridar-nos un home molt alt i robust, tot vestit de negre amb cara de pocs amics.
- Com que s'ha de pagar? Que no puc emportar-me aquestes pomes? – va preguntar en Jairo sorprès. L'home ens va agafar del braç i se'ns va emportar dins d'una habitació plena d'aparells estranys.
- Us esteu rient de nosaltres?- Va dir-nos molt seria una dona amb ulleres darrere una taula. L'Orlando va fer callar al Jairo.
- Com s'han de pagar aquestes pomes? És a dir, quant valen?- Hi havia una etiqueta a les pomes: 3 euros al quilo. Què eren euros?

Vam estar tancats en aquella habitació molta estona, mentre la dona de les ulleres parlava per un aparell amb alguna altre persona. Finalment va aparèixer un noi jove que se'ns va emportar dient que ens coneixia i ens pagava les pomes.

- Qui sou?- Ens va preguntar seriosament dins d'un aparell d'aquells amb rodes. Jo no l'escoltava. Només mirava per la finestra, admirant la quantitat de gent que hi havia pels carrers.
- Venim de l'illa de Canaan. Hem travessat el bosc dels Imperdonables per arribar fins aquí. No sabem res de com viviu, de com funcioneu. Perdona, noi.- Va explicar l'Orlando. El noi, que es deia Peter, ens va explicar que era investigador i que ens protegiria fins que trobés una solució al nostre problema. Ens va acompanyar fins a casa seva. Estava ple d'aparells estranys que feien música i imatges. Després de donar-nos sopar va assegurar's a mirar aquella pantalla gegant, sense dir res.
- Per què no parla? És això el que fan els homes de la ciutat, pare? Escoltar coses el Jairo. L'Orlando va aixecar les espatlles. Aquella nit no vaig poder dormir. No entenia perquè ells havien evolucionat tant i nosaltres no, però tampoc m'agradava la forma en què s'havien convertit. Uns humans que no paraven de córrer, sempre enganxats a aquells aparells tan inútils... els veia més infeliços que les persones de Canaan, que sempre tenien ganes de sortir al carrer a cantar, a jugar amb els animals... l'endemà al matí vaig parlar amb els altres dos, i havien pensat el mateix que jo. Ens era igual viure de la resta del món, i ens era igual no tenir diners perquè a Canaan no se'n necessita, d'això. Vam deixar-li una nota d'agraïment a aquell home i vam tornar al bosc. El viatge va ser més curt del que ens esperàvem. Vam arribar a Canaan quan encara era de dia. A Canaan plovia, encara estàvem sota la eternitat dels 30 dies, però vaig posar-me content al trepitjar la nostra terra.
- S'ha acabat. Ara ja sabem el que hi ha, però pel bé de tots, millor no ho diguem a ningú, i tant debò el secret es mantingui pels segles dels segles, nois.- va dir l'Orlando mirant-nos fixament als ulls. El vaig abraçar, i vaig tornar a casa, colant-me per la petita finestra de la meva habitació. La Bruna era allà, llegint.
- Bruna! He tornat.- Ella va abraçar-me amb molta força.
- Has vingut a salvar-nos, i a portar-nos a la civilització?-
- No existeix res fora de Canaan, era tot mentida. Per això he tornat. Ara, a dormir. Bona nit, t'estimo. –

Em vaig estirar al seu costat i aquella nit sí que vaig dormir. Vaig somiar en la meva germana mirant aquell aparell amb imatges i so, sense explicar-me com li havia anat el dia, sense tenir ganes d'anar a explorar pel camp ni caçar granotes al riu, i l'endemà al matí vaig despertar-me d'aquell malson content de veure que estava a Canaan.